

Ἐλλάς δυστήμων' ταχὺ γὰρ Βύρωνα δυσαλλῆς
Ἠπίλος κατέμαρψε καὶ οἱ γυῖ' ἀγλαὰ λῦσεν
Οὐκ ἐμάρανε τέχνης παιωνίδος ἄλθεα φλογμόν'
Οὐ χραίσμον νοσούντι λιταὶ τόσαι εὐχομένοιο
Λαοῦ ὑψιμέδονθ' ὕγειαν οἱ αὐθις ὀπάσσαι
Νοῦσος πάνθ' ἄλιωσε καὶ αἰώνως γλυκεροῖτο
Μουσαῶν θεράποντα φέροντον ἄμερον αἰοίδον.
"Ὡ στυγερῆς αἴτης! ὦ πῆματος ἀλγινόνετος!
Τὸ ξυνὸν νήσου λαοὺς κίχε ποντομεδούσης
Ἄλθιονος, ναέτας τε πολυστόνου Ἑλλάδος αἴης.

Ἄλινα Βρετανίδες σὺν Ἀχαιοῖσι κλαίετε Μούσαι·
Εἰνάλια νύμφαι, γλαυκοῦ κόραι ὕροκέλευθοι
Νηρέος, αἱ Τρίτωσιν ὀχοῦμεναι ὠκυπόροισι
Λαιψήραι μάλα πλώετ' ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Ἐσπερίην νῦν ὄκα δι' οἴδατος ἔλθετε νῆσον,
"Ἄσπετον ἔνθ' ὕωρ ποταμὸς μέγας εἰς ἅλα βάλλει·
Νύμφης δ' ἐλοῦσθαι ἀγγεῖλατε Ταμειδέσσειν,
"Ψαμτος ὅτι φάος Βύρων λίπε τηλόθι πάτρης,
Οὐδ' ἄρ' ἔτι σφείων θέλξει φρένας ἡδὺ αἰδίων.
Καὶ τρίτωσι δ' ἄνωχε κόχλω μέλος ἐμβυκανῆσαι
Πένθιμον, ὠκυάλους· μνηῦον νηυσὶν ἀπάντη,
"Ἦσιν ἐπι Βρετανῶν περᾶ ἔθνεα μυρία πόντον,
"Ὅτι πάτρης σφι μέγ' εὐχῶς ἐρίκλυτος ὄλετ' αἰιδός.

Ἄλινα Βρετανίδες σὺν Ἀχαιοῖσι κλαίετε Μούσαι.
"Υμμες δ' ὄβριμοὶ ἄνδρες, ὅσοι ποτοῖσθρον Ἐλαίου
Κλεινὸν ἐρύμενοι πάτρης μεγάλης προμάχεσθε,
Δεῦτε τάφον Βύρωνος ὀρύξατε μουσπόλοιο,
Βοζάριος Μάρκοιο πῆλας τάφου ἀλιμαχόιο·
Καὶ νέκυν ἐγκατάθεσθε χορηφορόντας ἀπ' ὅσων
Δάκρυα θερμὰ φίλω. Παρακείσθω κῦδεῖ κῦδος,
Κύδεῖ ἀπ' ἠνορέης, φρενοτερποῦς κῦδος αἰιδής·
Γλαυκῆς δ' ἀμφὶ τάφον φετύσατε κύκλω ἐλαίης
Πτόρθους καὶ δάφνης Ἑλικωνίου, ἐνθα λιγέσαι
Φυλλάσιν ἐνδιόουσαι ἀηδονίδες μινωρῆσι
Μολπῆς ἔσομονοις ἀεὶ ἀνδράσι σημανέουσι
Βύρωνος μεγάλο, λιγυμόλπου τύμβον αἰοιδῶ.
Κλαυθμοῦ Βρετανίδες σὺν Ἀχαιοῖσι λήγετε Μούσαι.
"Ἔσσεται ἡμαρ, ὅθ' ἀγνὸν ἐλευθερίας ἐπὶ πᾶσαν
Γαῖαν ἐπαντεῖλαν φάος Ἑλλάδα λευγαλέοιο
Κυάνεον κεδάσει πολέμου νέφος, ἡδὲ γλυκεῖης
Εἰρήνης οὔτει καὶ Εὐνομίης καλὰ δῶρα·
Δὴ τότε Ἀχαιῶν υἱες Ἀχαιῶδες τ' ἐπέτειοι
Ἐρχόμενοι Βύρωνος ἐπ' ἤριον ὕδατι φαίδρῳ
Κασταλῆς θανάουσι νεκροῦ κόνιν, ἡδὲ κλάδοισι
Δάφνης ἕξ ἱερῆς στήλην στέψουσιν αἰοιδῶ.

*

**

Ἡ ἐν Ζακύνθῳ ἐπιβίβασις τοῦ νεκροῦ δὲ Ἀγγλίαν.

Ἰδοῦ δὲ πῶς ἐγένετο ἐν Ζακύνθῳ, ὅπου ἀπε-
στάλη ἐκ Μεσολογγίου ὁ νεκρὸς τοῦ λόρδου, ἡ
ἀποστολὴ τοῦ σώματος εἰς Ἀγγλίαν, καθ' ἃ ἔ-
γραφέ τις ἐκείθην εἰς τὰ «Ἑλληνικὰ Χρονικά»,
τοῦ Μεσολογγίου·

«Τὸ σῶμα τοῦ αἰμνήστου λόρδου Βύρωνος ἐ-
πέθη χθὲς (12 Μαΐου) μετὰ τὴν μεσημβρίαν, εἰς
τὰς ὥρας 5 καὶ λεπτὰ 28 εἰς τὸ Ἀγγλικὸν πο-
λεμικὸν πλοῖον ἡ Φλωρίς διὰ τὴν μετακομισθῆ
εἰς Ἀγγλίαν· ἔγινε δὲ καὶ εἰς ταύτην τὴν πόλιν
ἡ πένθιμος τελετὴ κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον· Ὅλα
τὰ παρευρεθέντα εἰς τὸν λιμένα πλοῖα ὕψωσαν
τὴν σημαίαν νεκρώσιμον· ἡ Φλωρίς ἔτριψε 37 κα-
νοναῖς, μίαν εἰς κάθε λεπτόν· ἡ ζώνη τοῦ πλοῖου
τούτου εἶχε βαρῆ μὲ τὸ βαθὺ κυκνοῦν (γαλάζιο)

χρῶμα· ὅλα δὲ τῶν ἐκκλησιῶν τὰ σήμαντρα ἐ-
σήμαινον πενθίμως ἰκανὴν ὥραν.

»Τὸ ἀξιεπίαινον τοῦτο σῶμα συντροφεύεται
ἀπὸ τὸν φιλέλληνα συνταγματάρχην Στανχώπ·
ἡ δὲ Φλωρίς ἀνεχώρησε σήμερον διὰ Λονδῖνον
εἰς τὰς 4 1[2 ὥρας μετὰ τὸ μεσημέρι].»

*

**

Ἡ ταρίχευσις τοῦ νεκροῦ.

Ὁ ἰατρὸς Μίλιγγεν, ὅστις ἐταρίχευσε τὸν νε-
κρὸν τοῦ ἐνδόξου ποιητοῦ διηγεῖται τὰ καθ' ἑ-
καστον τῆς νεκροφίας ὡς ἐξῆς· «Τὸ κρανίον του,
λέγει, ὁμοιάζε τῶντι ἀνδρὸς ἡλικίας προδεδη-
κυίας. . . ὅλαι αἱ ἐγκεφαλίτιδες καὶ παρεγκεφα-
λίτιδες ἀρτηριαὶ ἦσαν πλήρεις αἵματος· καὶ πολὺ
ἀπεσκληρυνέμεναι· αἱ κοιλίαι (ventricles) τοῦ ἐγ-
κεφαλοῦ του ἦσαν ἐπιπλεοὶ ἰχώρος. Οἱ πνεύμονές
του ἦσαν ἐντελῶς ὕγειοι, καὶ, ὅπερ σπάνιον εἰς
τοὺς τῶν ψυχρῶν κλιμάτων ἀνθρώπους, δὲν εἶχον
ἐλάχιστον συσταλὴ πρὸς τὰς πλευράς των. Ἡ
καρδία του παρούσας φαινόμενον παραδοξότα-
τον· τὰ φύλλα τῆς ἦσαν μαραιμένα, καὶ συνί-
σταντο ἐκ μιᾶς οὐσίας τόσον ἀτόνον ὡς τὰς τῶν
ὑπεργεγηρακῶτων ἀνθρώπων· αἱ ἰνὲς τῆς ἦσαν ὠ-
χραὶ καὶ μόλις φαινόμεναι, τὰ δὲ περικάρδια δὲν
εἶχον διόλου πάχος. Τὸ ἦπαρ εἶχεν ἀρχίσει νὰ με-
ταβάλην εἰς τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν μετα-
βάλλεται τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες κάμνον
κατάχρησιν πνευματωδῶν ποτῶν· τὸ ὅλον ἦτο
μικρὸν, ἡ οὐσία του μικρὰ καὶ ἡ ὄψις του ὠχρο-
τέρα ἢ τοῦ ὑγιούς. Ὁ στόμαχος καὶ τὰ ἐν αὐτῷ
οὐδὲν ἀξιοσημείωτον παρουσίαζον. Τὸ ἐξωτερικὸν
τοῦ Βύρωνος μέχρι γονάτων ἦτον ἡ ὠραιότερα
συμμετρία, ἦν ἡδύνατο νὰ ἴδῃ τις ἐν τῷ κόσμῳ,
ἦτον ὁ ἴδιος Ἀπόλλων. Δὲν εἶδον μέτωπον ὠραι-
ότερον· τὸ ὕψος του ἦτο σπάνιον, καὶ τὸ κύρτω-
μα ὑπ' ὃ ὑπετίθετο ὅτι ἐκρύπτοντο αἱ λαμπραὶ
τοῦ ἰδέου, ζωηρῶς ἐξείχεν. Ἡ κόμη του φυσικῶς
βοστρουχωτὴ, πλήν, παράδοξον, ὅπως διόλου ψα-
ρά. Ὁ μύσταξ του ἐλαφρῶς ξανθός. Ἡ φυσιογνω-
μία τοῦ ἐλάχιστον ἠλλοιωμένη, πλήν ἐπὶ ταύτης
ἔτι, καὶ τοι νεκρῶς, ἐθασίλευε τὸ τοσοῦτον χα-
ρακτηρίσαν αὐτὸν σαρκαστικόν. Τὸ στήθος του
ἦτον εὐρὸν καὶ λίαν θολωτόν· ἡ ὀσφύς μικροτάτη
καὶ ἡ λεκάνη μᾶλλον μικρὰ. Τὸ σύνολον τῶν μυ-
ῶν τοῦ σώματος, πρὸ πάντων δὲ τοῦ ἄνω μέρους,
ἦσαν λίαν ἐξέχοντες. Ἡ ἐπιδερμὶς του λευκοτάτη
καὶ ὠραιοτάτη, οὐσία δὲ σεαυτῶν· ἐπεπόλαζε παν-
ταχόθεν ἐπ' αὐτοῦ, μαρτυροῦσα τὴν φυσικὴν αὐ-
τοῦ τάσιν πρὸς τὴν εὐταρλίαν, ἦν ἡ σκληρὰ του
δαίτα εἰς μάτην ἐπειράθη νὰ ἀναχαιτίσῃ. Τὸ μό-
νον ἐλάττωμα τοῦ σώματός του ἦτον ὁ σχημα-
τισμὸς τῶν κνημῶν του· ἡ ἀριστερὰ ἦτο πρὸ πᾶν-
των δύσμορφος, ἰσχυρότερα καὶ τραχυτέρα τῆς
ἄλλης· ἦτον ἐστραμμένη πρὸς τὰ ἐντὸς, καὶ μο-
λονότι ὁ Βύρων ἠρέσκετο ν' ἀποδίδῃ τὴν κατά-
στασιν ταύτην τῶν ποδῶν του εἰς τὰ μέσα, ἔ-